

נצח אחרון

אמנון זילברשפיץ

פתיחה

חצבי
ישראל
על
במותיך
חלל

איך
נפלו
נבורים

יד לכנינו

הנצחה
לחללי
הצבא
הישראלי
הנפלים
במלחמת
הששת יום
ביום
השמיני
ביום
העשירי
ביום
העשירי
ביום
העשירי

ראשית דבר:

בפתחה של חוברת זו, שעניינה הנצחה וזיכרון, שומה עלינו לברר תחילה את חובת הזיכרון ואיסור השכחה בעין יהודית.

יבא השואל וישאל: הלא אנשי אמונה אנו. השגחת ה' בעולם ורחמיו – אלו עובדות המבוססות עמוק בתפיסת העולם שלנו. ואם כן, איזה מקום יש לזיכרון והנצחת הנופלים, בידענו שהכל באמת לטובה?

תשובה הגונה לשאלה זו נמצאת
בדברים המייסרים שכתב הרב יוס
טוב הלוי שוורץ, ניצול שואה בעצמו,
אודות זיכרון מאורעות שואת עמינו.
הנה ציטוט לשונו, מתוך הקדמת ספרו
"אדני נחושת":

"וא"כ איך אפשר למי שהוא מזרעו של
אברהם אבינו שראה בעיניו מה שנעשה
כל זה לאביו ולאמו או לאשתו ולבניו
והוא לבדו נשאר מכל משפחתו, שיפיל
את עצמו למצב של שכחה ולנער עצמו
מן העבר ויאמר העבר עבר, המתים
כבר מתו ואני אלכה וארדפה אחר
תענוגים ומותרות כשאר אנשים אשר
בארץ,

אם לא שיהיה אכזר פשוט אשר איבד
גם את הצלם אלקים אשר העידה
תורתנו הקדושה כי בצלם אלקים עשה
את האדם, אשר זה כולל גם אנשים
מאומות אחרות כדאיתא בסה"ק צדה
לדרך. ועיי' בתשוי' הרדב"ז סי' תתקפ"ה
שכתב שם וזה לשונו שאלה על אחד
מגדולי הדור שמת לו בן ולא הוריד
עליו דמעה אחת אם זו מדה טובה או
לא, תשובה זו מדה רעה מורה על קושי
הלב ועל רוע תכונת הנפש והיא מדת
אכזריות וכו' והבוכה ומתאבל ומוריד
דמעות על קרובים

וכ"ש על אדם כשר מדת חסידים
ונביאים ואנשי מעשה היא ומורה על
טהרת נפשו והכנעת לבו לפני קונו
ויתאונן על חטאיו ויתאבל על עוונותיו
אשר היו לזה סבה עכ"ל, הרי
שהרדב"ז ז"ל קורא לזה מדת
אכזריות"

אמנם הוא דיבר על אסון בקנה מידה
לאומי, אך דבריו נכונים בהחלט גם
לכל אסון פרטי.

ועל אחת כמה וכמה, בחללי מערכות
ישראל, שהליכתם לקרב ונפילתם –
בשליחות ולמען כללות האומה הייתה,
שאנו מצווים לזכור ולהתבונן.

"הזיכרון – מדת חסידים היא. השכחה
– מדת אכזריות", זהו המוטו העולה
מהציטוט הנ"ל.

בחוברת זו, נלך בדרך החסידים. נזכור
ונצמד בעקבותיו של אחינו בן אומתינו.
אשר שרד את מלתעות החיה הנאצית
כדי לקדש את שמו יתברך על אדמת
ארץ הקודש.

הי יקום דמו ויהי זכרו ברוד.

מבוא

נצר אחרון:

חללי נצר אחרון הם ניצולי שואה שנותרו שריד אחרון ממשפחתם הגרעינית (הורים, אחים, אחיות, בנים ובנות) שחוו על בשרם את מוראות השואה בגטאות, במחנות הריכוז וההשמדה, במנוסה ובמסתור בשטחים שנכבשו על ידי הנאצים, בלחימה לצד אנשי המחתרת או הפרטיזנים בשטחי הכיבוש הנאצי.

בשנות מלחמת העולם השנייה או אחריה הם עלו לארץ בדרך כלל כמעפילים.

התגייסו לשורות הצבא ונפלו
במערכות ישראל. במותם היו
אנשים אלה לגשר האנושי הנטוי
בין שואה לתקומה.

ישנו ספר יזכור לחללי נצר אחרון,
אשר נולד כהמשך מתבקש ליצירת
השביל המחבר בין יד ושם להר
הרצל. בעוד השביל מהווה גשר
טופוגרפי מוחשי בין שם לכאן, בין
גלות וחורבן בניכר לחיים של בניין
ויצירה במדינת ישראל
המתחדשת.

ספר זה,

הוא ממש כמו האנדרטה לחללי נצר
אחרון שהוקמה על השביל. השביל
והספר הם אתרי הנצחה וזיכרון
לאותם צעירים מעטים, כמאה
וחמישים במספר,

נשים וגברים, ששרדו את השואה
אחרונים ויחידים מכל משפחתם ונפלו
תוך לחימה בארץ ישראל.

אמנון זילברשפיץ הוא נצר אחרון
למשפחתו. נהרג בידי הלגיון הירדני
בעת הסתערות יחד עם חבריו על תחנת
המשטרה בבית גוברין.

קורות חייו

אמנון, בן בלנקה ויוסף הכהן, נולד
ביום כ"ב באלול תרפ"ד 21.9.1924
ברומניה, בעיר ססרגן שבצפון
טרנסילבניה. בן למשפחה אמידה. גדל
והתחנך בעירו, בה הייתה קהילה
יהודית קטנה ומלוכדת בת 1,635
נפשות. עד פרוץ מלחמת העולם
השנייה למד בבית ספר תיכון.
בקיץ 1940, על פי תנאי חוזה וינה
השני שכפו גרמניה ואיטליה על
רומניה, נמסר חבל צפון טרנסילבניה
להונגריה.

החוקים האנטי-יהודיים שנחקקו בהונגריה, בדומה ל"חוקי נירנברג", הוחלו גם על יהודי טרנסילבניה: הם סבלו מאפליה חברתית וכלכלית וזכויות האזרח הבסיסיות ניטלו מהם. גברים יהודים בגיל צבא חויבו ב"שירות עבודה" ביחידות מיוחדות של הצבא ההונגרי, ורבים מהם נספו בחזית המזרח.

לאחר כיבוש הונגריה בידי הגרמנים, 19 במרס 1944, היו יהודי טרנסילבניה הצפונית מן הראשונים שתוכנית "הפיתרון הסופי" הופעלה עליהם. יהודי העיירות והכפרים רוכזו בבתי הכנסת, דברי הערך נלקחו מהם, הם אולצו לענוד את הטלאי הצהוב וכעבור ימים אחדים הועברו לגטאות שבערים הגדולות.

בראשית מאי 1944 נצטוו יהודי
ססרגן לעבור לגטו, בו רוכזו גם בני
העיירות שבסביבה. חודש לאחר
מכן גורשו כולם לאושוויץ, יחד עם
שאר 131,000 יהודי טרנסילבניה
הצפונית, ומרביתם הושמדו.
אמנון, הוריו, אחיו ואחותו נשלחו
גם הם למחנה השמדה. מיד
בכניסתם הוא הופרד מהם, ויותר
לא שב לראותם. כל בני המשפחה
נרצחו, רק אמנון נשלח לעבודה וכך
ניצל.

החוקים האנטי-יהודיים שנחקקו בהונגריה, בדומה ל"חוקי נירנברג", הוחלו גם על יהודי טרנסילבניה: הם סבלו מאפליה חברתית וכלכלית וזכויות האזרח הבסיסיות ניטלו מהם. גברים יהודים בגיל צבא חויבו ב"שירות עבודה" ביחידות מיוחדות של הצבא ההונגרי, ורבים מהם נספו בחזית המזרח.

לאחר כיבוש הונגריה בידי הגרמנים, 19 במרס 1944, היו יהודי טרנסילבניה הצפונית מן הראשונים שתוכנית "הפיתרון הסופי" הופעלה עליהם. יהודי העיירות והכפרים רוכזו בבתי הכנסת, דברי הערך נלקחו מהם, הם אולצו לענוד את הטלאי הצהוב וכעבור ימים אחדים הועברו לגטאות שבערים הגדולות.

שיר

הצבי
ישראל
על
במותיך
חלל

איך
נפלו
גבורים

יד לבנינו

גֶּעְגּוֹעַ אֵינְסוֹכִי

מילים: רחל שפירא

לחן: : נורית הירש אוקטובר 2013

ביצוע: עמיר בניון

לַעֲצוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ,
לִהְיוֹת רֵאוּיִים.
לְזִכּוֹר וּלְשִׁמּוּד
וּלְדָבוֹק בַּחַיִּים.

יָעִים וְשָׁנִים
מַשְׁאִידִים סִימָנִים.
צְרוּבִים הַשְׁמֹת,
הַבְּעוֹת הַפָּנִים.

לַעֲצוֹת אֶת הַדֶּרֶךְ,
לִהְיוֹת רֵאוּיִים.
לְזִכּוֹר וּלְשִׁמּוּד
וּלְדָבוֹק בַּחַיִּים.

לפקוח עיניים
כל יום מחדש
גם אם פעין
הדמעות לא יבש.

הגעגוע אינסופי הוא
ולעולם לא יעזוב.
הרי הוא חלק מעצמנו
בן משיפחה חבר קרוב.

זכרוננו אחים ורעים כי נעלם בשוהד

העלייה

לאחר השחרור שהה
אמנון במחנות העקורים.
לכאורה היה מעתה בן
חורין, אך לא מצא לעצמו
מקום. כל פסיעה הייתה
כרוכה בכאב ובזיכרונות
העבר. לפיכך נטש הכול
מאחוריו, במטרה להגיע
לארץ ישראל.

אמנון עבר לאיטליה
וקיבל רשיון לעלייה
באונייה "דב הוז"
("פדה"), אך לאחר שכבר
עלה לאונייה ויתר עליו
למען חולים וילדים, וירד
לחוף.

רק לאחר חודשים מספר
העפיל לארץ - והפעם
באופן בלתי ליגלי -
באונייה "יאשיהו
וודג'ווד". האונייה,
שאורגנה על ידי המוסד
לעלייה בי של ה"הגנה",
נשאה על סיפונה 1,257
מעפילים מ- 14 ארצות
ובהם ניצולים, חברי
תנועות נוער ופרטיזנים
לשעבר. הבריטים גילו
את האונייה בלב ים, וב-
27 ביוני 1946 הגיעה
הספינה לנמל חיפה,
המעפילים הורדו ממנה
והובלו למחנה המעצר
בעתלית.

עם שחרורו מהמעצר,
לאחר שבועיים ימים,
הצטרף אמנון לקיבוץ
דורות בנגב. הוא עבר
חבלי התערות קשים
אולם התגבר עליהם,
ובמשק הכירוהו כאדם
שניתן לסמוך עליו. כמעט
שלא דיבר עם איש, ורק
בערבים היה קול שירתו
הערב, מלווה בנגינה,
מגיע לאוזני החברים.

A black and white photograph showing several soldiers in uniform raising a flag on a tall pole. The flag is light-colored with a dark star in the upper left corner. The soldiers are positioned around the base of the pole, some reaching up to hold it. The background is a cloudy sky.

נתמזג בו, באמנון, גוף
חסון ונפש עדינה, ואהוב
היה על חבריו כי היה טוב
לב, שקט וצנוע. הוא לא
הבליט את עצמו בחברה,
מעולם לא בא בריב עם
איש, שאף ללמוד והיטיב
להכיר בתפקידו. כל
שעשה, עשה בעקביות
וביסודיות. אט אט החל
לקלוט את השפה ולהלך
בה, גם אם בצעדים
כושלים ובלתי בטוחים,
אך תמיד אמר: "סבלנות
ואדע אף זאת", וכך היה.

יותר מכול אהב להאזין
לנגינה ולשירה, וזאת
ניתן היה לחוש בעת
שהוא עצמו שר בקול
מלא רגש. הוא התחיל
לאהוב את הארץ ואת
יישובה והתמסר בכל
כוחותיו לעבודה הקשה
בשדה.

יחד עם חבריו עבר אמנון
את אימוני ה"הגנה".
בגמר האימונים אמר:
"טוב שזכינו לאחוז בנשק
ולהגן בזמן הצורך על
עצמנו ולא להיזקק
לאחרים".

בראשית יולי 1947 עזב
אמנון את המשק כי חש
צורך ללמוד מקצוע -
הרגיש וידע כי בלי מקצוע
אין אדם מקיים את חייו
ולעולם יהא נתון לחסדי
אחרים. לשם כך השתקע
בראשון לציון, ונכנס
לעבודה באחד המוסכים
בסרפנד (צריפין) כנהג.
אולם תקופה זו לא
ארכה, כי בינתיים פרצה
המלחמה וכמו רבים
התייצב אף הוא.

ב- 30 בנובמבר 1947, יום
לאחר החלטת החלוקה
באו"ם, כותב אמנון
לחברתו: "אם כן,
יקירתי, הארץ לנו היא.
השמחה רבה, אך מאידך
אין לדעת מה יביא יום
המחר בכנפיו וכיצד
תהיה תגובתם של
הערבים... אף אצלכם
[בירושלים], בוודאי
הייתה השמחה רבה.
אכן, דבר נפל, דבר גדול
וחשוב ולוואי ויהיה טוב
בעתיד. נקווה שהכול על
מקומו בשלום יבוא וכל
הבעיות תיפתרנה בארצנו
ועמון אף בעיית העבודה".

ימים ספורים אחר כך
הוא כותב: "מי יודע את
העלול לקרות מחר ובמי
יפגעו כדורי האויב והרי
אין להימלט מהם,
ובמישהו הם מוכרחים
לפגוע..."
30 בדצמבר 1947 :

"חביבה, כותבת את לי
'היה חזק'. יודעת את
שכה הרבה עבר עליי
שאיני סבור שקיים עוד
משהו העלול להפחיד
אותי..."

אמנון התגייס בראשית
ינואר 1948 לחיל השריון
ולחטיבת "גבעתי" -
חטיבה מספר 5 ב"הגנה".
נמנה עם לוחמי גדוד 52 -
גדוד שהתארגן בראשית
המלחמה מקרב פלוגות
החיי"ש (חיל שדה) של
ה"הגנה" במושבות
הדרום, ראשון לציון
ורחובות. כבר בחודשי
המלחמה הראשונים עסק
הגדוד בלחימה, בפעולות
תגמול ובהגנת דרום
הארץ. בהמשך השתתפו
לוחמיו בכל שדות
המערכה של "גבעתי".

לאחר ש- 11 צעירים
אותם הכיר נרצחו ליד גן
יבנה, נפלה מעט רוחו של
אמנון:

"קשה לתאר זאת...

**את כולם הכרתי, רק
תמול-ששום**

דיברתי עמם,

בריאים, צעירים

ומלאים מרץ, ועתה

לא נותר מהם דבר...

ראיתי את הוריהם.

הלב נקרע ממש. אך

אין בררה ואין דרך

אחרת!... כל מה

שנשאר לנו, הוא

ללחום ולקוות שיהיה

טוב בעתיד,

הקרב

אף על פי שלפי מצב
הדברים הנוכחי אין
זה נראה לי שישתנה
משהו לטוב
במהרה... אך העיקר
הוא התקווה.
בעזרתה עברתי
והתגברתי בהיותי
במחנה המוות
[בגרמניה] ואף עתה
אני מקווה שכולנו
נתגבר... אף בימי
המחנה, היינו שרים
'הכול עובר פעם'..."

A black and white photograph showing several soldiers in uniform and hats, working together to raise a large flag on a tall, thin pole. The flag is light-colored with a dark star in the upper left corner. The soldiers are positioned at different heights on the pole, some at the base and others higher up. The background is a dramatic, cloudy sky. The text is overlaid on the right side of the image.

אחרי שצפה בקבורתם
של שלושה מהנרצחים
הוא כותב: "ראיתים
בחייהם ובמותם... אין
לתאר זאת... כסבור
הייתי שאין ביכולתי
להזדעזע, אך ארבע שנים
עברו מיום שראיתי את
המוות בצורה זו... זוכרת
את בוודאי היטב את
הפקפוקים שהיו לי
בקשר לארץ בבואי לכאן,
אך עתה ברור לי שעד יום
מותי לא אעזבנה... ארץ
שיש לכבוש אותה בדם
חללים ולא ארץ המוגשת
על כף היד, אין לנטוש!"

בראשית אפריל 1948
הוא כותב: "הימים
חולפים מהר בלי שמחה,
עם הנשק ביד. יורים,
הורגים ונהרגים חברים
מסביב. זה מכאיב, אבל
ממשיכים מתוך
השתדלות להשכיח את
העבר, כיוון שכל אחד
אינו בטוח בחייו הוא.
חיים מתוך התקווה. מי
יודע? ... אנו מעטים, אך
אין לפנינו דרך אחרת.
התחלנו ונמשוך, עד טיפת
הדם האחרונה!..."

במכתב לקרובי משפחה
בחוי"ל במאי 1948 הוא
כותב:

"אני בשורות
ה"הגנה" וממלא את
המוטל על כל אחד
ואחד מאתנו. המצב
כאן בוודאי ידוע לכם
- יורים ורוצחים. כל
הארץ היא חזית אחת
גדולה. יום יום
נופלים הצעירים
וקשה לראות זאת,
אך אין דרך אחרת.
עלינו לרכוש לנו את
הארץ. מוכרחים!

לפי שעה אין לחשוב
על העתיד או על
המחר ואף תכניות
איננו עורכים. כל
אחד שמח שהוא חי
ולוחם. המאבק קשה
והאנגלים מקשים
עליו כפליים, אך
סופנו להצליח ובזאת
אנו מאמינים!"

אמנון השתתף בפעולות
רבות, ובכללן ההתקפה
על תחבורת האויב בכביש
רמלה. את שעות הפנאי
הקדיש לקריאה וללימוד
העברית. גילה שקדנות
ורצון להתקדם. באחד
ממכתביו הוא מציין
"התועלת העיקרית
שאפיק מהקורס היא
לימוד השפה וזהו מה
שחשוב לי יותר מכול."
בהמשך הוא הועבר
לדרום, והשתתף בקרב
על חוליקאת בעת מבצע
"יואב".

במסגרת המבצע כבשו
לוחמי גדוד 52 את
משלטי חממה, מערבית
לג'וליס, ובכך חסמו את
דרך הנסיגה של המצרים
שבאסדוד (אשדוד).

לאחר מכן כבשו את
מוצבי חוליקאת, והדרך
לנגב נפרצה.

במכתב מאותם ימים (12
באוקטובר 1948) הוא
כותב לחברתו:

"מהעיתונים בוודאי
למדת לדעת שקיימים כל
הסיכויים שבקרוב
יתחיל העניין".

ביום 18 באוקטובר 1948
הוא כותב: "אצלי אין
חדש. בריא ושלים ומאוד
שמח שצבאנו מתקדם
ומצליח. אני כותב,
מסביבי פרדס צעיר. תחת
העצים, בורות - חפירות
בהן החברים שמקשיבים
אתי יחד לקקפוניה של
התותחים המצריים, אבל
זוהי נחמה פורתא שאף
לנו כבר יש משהו. עלינו
להיות מרוחקים מכל
האהוב והיקר לנו, אבל
אף לזאת יהא פעם
סוף..."

ב-23 באוקטובר כתב:

..." כשמסתכלים

מהגבעות הכבושות

ורואים את הדרך לנגב

פתוחה, מרחוק דורות,

רוחמה, באמת הרי זו

הרגשה כל כך טובה!"

יום לאחר מכן כתב:

"עתה הפוגה ולא שומעים

דבר, אך אנו נמצאים

עדיין במצב הכן ועורכים

סיורים במשוריינים היות

ודביזיה מצרית מנותקת

מתכוונת לפרוץ את

הקווים על מנת להתחבר

עם העורף שלה.

A black and white photograph showing a group of soldiers in uniform raising a flag on a tall pole. The flag is light-colored with a dark star in the upper left corner. The soldiers are positioned around the base of the pole, and one soldier is visible higher up, holding the flag. The background is a cloudy sky.

עלינו מוטל להשגיה
ולגרום להם צרות, אך
אין זה בגדר סכנה
ומקווים לסיים זאת
במהרה. אנו מקווים
שההפוגה הזאת תהיה,
אם גם לא סופית, הפוגה
שתביא למדינה תוצאות
טובות היות והמפתח
לנגב בידינו! העיקר
סבלנות..."

אמנון ויחידתו נשלחו
לבית גוברין.

הצבי
ישראל
על
במותיך
חלל

אֵין
נֶפֶל
נְבוֹרִים

צל ומי באר
נכתב על הפריצה למחנה עתלית

מילים: יורם טהר לב

בפדדון פעל תוואדי
עין העקדיה פודח
באחיד נחנח הדסים
זה הזמן לפני הקיץ
עיעדו חלב מותח
ותמיד ברזים הנכנסים.

בימים אחד כאלה
עחכים עד בוא הליל
עחכים לנעדים קרבים
לא סוגרים את הדריה
לא עוצמים את העיניים
בימים כאלה מקשיבים.

מי שרעב ימצא אצלו פה של לחם
מי שעיף ימצא פה של ופי באר
מי שכוחו נפלה
חדש ייבנס בדלת
חדש ייבנס תעד עולם יוכל להיעמר.

הל אברהם אבינו וכל מי שרעב
לחם ימצא פה של ופי באר
מי שכוחו נפלה
חדש ייבנס בדלת
חדש ייבנס תעד עולם יוכל להיעמר.

הל אברהם אבינו וכל מי שרעב
לחם ימצא פה של ופי באר
מי שכוחו נפלה
חדש ייבנס בדלת
חדש ייבנס תעד עולם יוכל להיעמר.

מי שדעב ימצא אעילט פת על יחס
מי שעייף ימצא פה על ופי באר
מי שסובתו נופלת
חדש ייכנס בדלה
ותמיד יוכל להישאר.

זה הבית שבנינו
זה האוהן שנטענו
זה השביל וזהי הבאר
מי שבא לפה - אחינו
מי שבא יסב איתנו
והעט שדב לא ייסגר.

מי שדעב....

זכרוננו אחים ורעים כי נעלם נשח הרע

תמונות

אנית המעפילים ווג'ווד מלווה ע"י משחתת בריטית

אנית המעפילים ווג'ווד מלווה ע"י משחתת בריטית

**הורדת מעפילי 'אשיהו
ווג'זוד' בנמל חיפה**

המסר של מעפ"ל הספיתה לבריחים ולשלם בול:

דבר לא יוציא אותנו מחלוקת לאורך מלחמתנו, האהודיות הרעים תיפלו עליהם אם תהיה לא חסודה וזאת

לאחר נפילתו, פרסם
עיתון במחנה ידיעה
אודותיו. ומכיוון שהיא
נושאת את ניחוח
התקופה, אנו מצטטים
אותה כלשונה:

"מי יודע את העלול
לקרות מחר ובמי יפגעו
כדורי האויב, והרי אין
להימלט מהם, ובמישהו
הם מוכרחים לפגוע..."
כך כתב אמנון אדוארד
זילברשפיץ ז"ל לארוסתו
בדצמבר 1948.

חביבה, כותבת את לי
'היה חזק'. יודעת את
שכה הרבה עבר עליי
שאיני סבור שקיים עוד
משהו העלול להפחיד
אותי", שיתף במכתב
ששלח בהמשך אותו
החודש.

עם שחרורו מהמעצר,
הצטרף אמנון לקיבוץ
דורות בנגב ותהליך
ההשתלבות בסביבה
החדשה היה קשה עבורו.
כמעט שלא דיבר עם איש,
ורק בערבים היו שומעים
חברי הקיבוץ את קול
שירתו, מלווה מנגינה.

קיבוץ דורות כיום

ב-30 בנובמבר 1947, יום
לאחר החלטת החלוקה
באו"ם, כותב אמנון
לחברתו: "אם כן,
יקירתי, הארץ לנו היא.
השמחה רבה, אך מאידך
אין לדעת מה יביא יום
המחר בכנפיו וכיצד
תהיה תגובתם של
הערבים... אף אצלכם
[בירושלים], בוודאי
הייתה השמחה רבה.
אכן, דבר נפל, דבר גדול
וחשוב והלוואי ויהיה טוב
בעתיד. נקווה שהכול על
מקומו בשלום יבוא, וכל
הבעיות תיפתרנה בארצנו
ועמן אף בעיית העבודה".

בראשית ינואר 1948
התגייס לחטיבת "גבעתי"
- חטיבה מספר 5
ב"הגנה", ושובץ בגדוד
52. כבר בחודשי
המלחמה הראשונים עסק
הגדוד בלחימה, בפעולות
תגמול ובהגנת דרום
הארץ. בהמשך, השתתפו
לוחמיו בכל שדות
המערכה של החטיבה..

בהמשך הוא הועבר
לדרום, והשתתף בקרב
על חוליקאת בעת מבצע
"יואב", במסגרתו כבשו
הלוחמים את משלטי
חממה, מערבית לג'וליס,
ובכך חסמו את דרך
הנסיגה של המצרים.
לאחר מכן כבשו את
מוצבי חוליקאת, והדרך
לנגב נפרצה.

אמנון ויחידתו נשלחו
לבית גוברין, אזור
שנתפס במהלך מלחמת
העצמאות על ידי הצבא
המצרי. בשל החשש
שהמקום ישמש למצרים
חיבור בין כוחותיהם בהר
חברון לבין אלפי
החיילים המצריים
שנלכדו ב"כיס פלוג'ה",
הוחלט, לקראת סיום
"מבצע יואב", לכבוש את
תחנת המשטרה, בה ישבו
חיילים ירדנים.

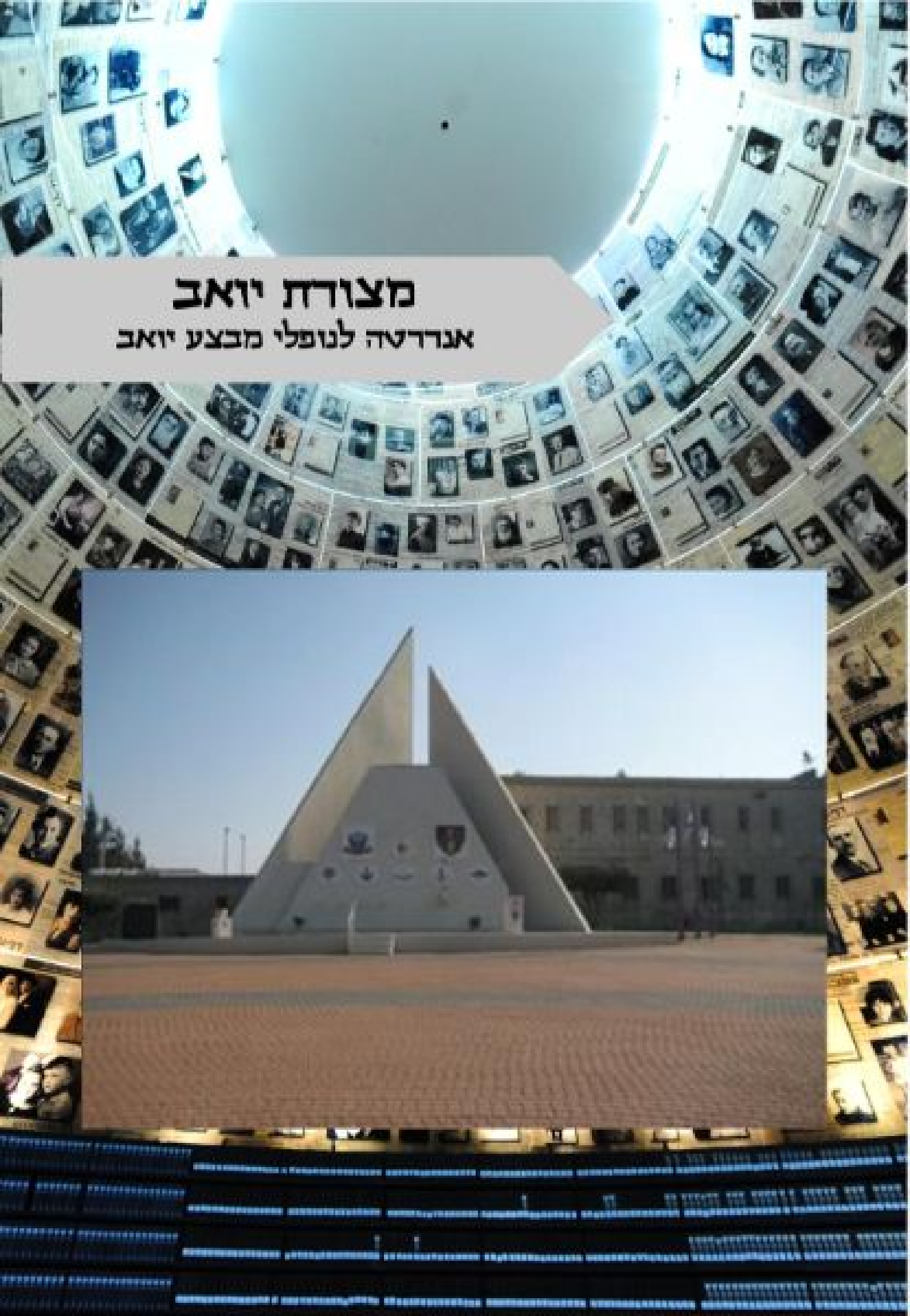

המשימה הוטלה על
לוחמי גדוד 52 של
"גבעתי", ובליל 25
באוקטובר 1948 הסתערו
על התחנה בעזרת
זחל"מים. בסדרת
פיצוצים הצליחו לשתק
את החיילים הירדנים
ולכבוש את המקום.
אמנון נפל בשעת הפעולה
כשנפגע מכדור בצווארו,
בזמן שחיפה במכונת
ירייה על חבריו
המתפרצים אל בניין
המשטרה.

במכתב התנחומים
שקיבלה ארוסתו של
אמנון כתב מפקדו: "הוא
הקדיש את כל כוחו
לעשותך מאושרת
ולמצוא את אושרו כאן,
במולדת החדשה, ולא
הצליח. אבל הוא מת
בכבוד, מאושר".

בן 24 היה בנופלו. יהי
זכרו ברוך.

מצודת יואב

אנדרטה לטפלי מבצע יואב

אנדרטת הנצח האחרון

מבצע יואב

אנדרטת הנצר האחרון

אחרית דבר

נִצֵּץ אַחֲרֵוֹן

מסירות נפש שמתחילה בויתור על
מקום חוקי באוניה בעלייה ליגאלית
לארץ המובטחת, המשכה בבניה עצמית
מחדש של כל מה שאבד "שם"
גיוס לצבא תוך סיכון עצמי וממשי
למות ללא המשך למדות הדחף הטבעי
להקים משפחה ולהמשיך את
השולשלת שניסו לקטוע הנאצים ימ"ש.

"נצח ישראל לא ישקר"

נזכור ולא נשכח